

Bloemen Tineke Reijnders

“(.....) ‘Bloemen’ is zowel voor de fijnproever als de haastige voorbijganger een prachtige tentoonstelling. Wat je in haast kunt interpreteren als foto’s van het meest esthetische motief dat er bestaat, is in werkelijkheid het vibrerend resultaat van een langdurige bewerking. Die begint en eindigt met fotografie, maar daartussen liggen talloze handelingen volgens een procédé dat de kunstenaar zelf heeft ontwikkeld. Het neemt vaak maanden in beslag. Soms herneemt hij na jaren opnieuw een werk, dan staan er twee jaartallen vermeld. Door middel van herfotograferen en reproduceren stelt hij zichzelf in staat om het beeld diepgaand te intensiveren en de éénzestigste seconde van de digitale camera tot in lengte van tijd uit te smeren. Daarmee bereikt hij een beeld dat elke tijdelijkheid heeft verloren en een wonderlijke volheid uitstraalt. Van Westing is dan ook niet simpelweg een fotograaf, maar een maker van beelden die met fotografische technieken tot wasdom zijn gekomen.

Een grofgerasterde foto, zegt de kunstenaar, gemaakt met een oude digitale camera, is zijn eerste schets. Er zijn maar een paar dagen in het jaar, een stuk of vijf dagen wanneer het hoogzomer is, dat het zonlicht de ideale invalshoek heeft voor een opname. Dan is hij steevast in zijn voortuin te vinden, met een wit vel papier onder het kleurrijke object. Door dezelfde opname van de dahlia, de iris, de amaryllis of de goudbloem steeds maar weer te fotograferen, nog eens en nog eens, tot misschien wel twintig of dertig keer, vullen de leemtes van de eerste opname zich. Er ontstaat een weefsel van vlammende tinten, zo fel dat je je ogen er haast voor af moet schermen. Als je volhardend blijft doorkijken, raak je in raadselen verstrikt. De witte blaadjes met hun roze punten, het gele hart, de oranjestamper - de complete bloem dringt zich in volle openheid en confrontatie aan ons op. Maar tegelijk ontsnapt hij ons. Het is geen dagelijks ding meer, maar een onaanraakbare, licht gesublimeerde beeltenis. Daar draagt de geïsoleerde presentatie toe bij, de verdwenen context. De frontale positie. De volmaakte bloembladenkrans. Het licht zonder schaduw. Zo’n bloem staat als een huis en wortelt toch niet in de grond. Het blijft gissen of hij ligt of staat of zweeft. Ingelijst en opgehangen, blijven de prinsesjes van de natuur distantie afdwingen, terwijl ze zich tegelijk onomwonden tonen. En ons overrompelen met hun zinderende diepgang van kleur en vorm.

Van Westing heeft altijd een experimentele verhouding gehad met fotografie. Al op de Maastrichtse Jan van Eijckacademie, midden jaren tachtig de aangewezen opleiding voor videokunst, interesseerde hij zich voor stills en voor het fotografische beeld. Hij zocht het in de richting van uitvergrotingen en uiteenlopende inkten. Toen al streefde hij naar een eigenzinnig beeld dat hij zonder vooropgezet plan aan de fotografische middelen zou weten te ontrukken. In de jaren negentig viel Van Westing op met levensgrote portretten en foto’s van groepjes mensen. De sporen van de reproductieve bewerking versterken vaak een gevoel van empathie voor de kwetsbare ander. De Duitse filosoof Walter Benjamin wordt vaak geciteerd wegens zijn stelling dat de magie van het unieke verloren is gegaan in het tijdperk van mechanische reproductie. Van Westing weet juist magie te vangen uit het onaflaatbare proces van doorreproducen. Zijn affiniteit met bloemen verhevigde zich toen Van Westing twee jaar geleden

patiënt werd in het AMC. Hij verbleef een aantal maanden op de hart afdeling nadat zijn hart beschadigd was geraakt ten gevolge van een wondabces dat begonnen was in zijn been. Hij had het opgelopen tijdens een kunstenaarsverblijf in Rome, toen hij, toch een ervaren fietser, zich bezeerde op een nieuwe mountainbike. Terwijl hij met het antibioticuminfuus in het AMC rondjes liep over de afdeling, bedacht hij hoe hij die zou willen opvrolijken met lichte en hoopvolle kunst. Juist in die tijd had een onderzoek uitgewezen dat herstel sneller verloopt als je uitzicht hebt op bomen en planten of zelfs op afbeeldingen daarvan. Dankbaarheid over zijn behandeling bracht de kunstenaar vervolgens op het idee van de royale schenking. Nu schuilt er in een gift altijd het risico van een mismatch. Met name een kunstwerk is een riskant geschenk. Tijdens de opening van de expositie bleek er geen twijfel over te bestaan: de bloemenreeks wordt eenstemmig met groot enthousiasme omarmd. Men kan niet wachten tot het werk in de eigen omgeving hangt. Pas geleidelijk, vertelde hoogleraar Cardiologie Ron Peters, was men er destijds achter gekomen dat er in deze patiënt een beroemd kunstenaar school. Hij zag in de gift een compliment voor de inzet van de artsen. "Wij doen ons best, maar wij zijn ook mensen en een gebaar van waardering doet ons goed."

Op het hoogtepunt van zijn bloei vertoont de hier afgebeelde dahlia de intrede van verval. Van oudsher symboliseert de bloem de kringloop van het leven, maar geschonken aan een zieke geloven we liever in de metafoor van leven en hartenklop. Albert van Westing heeft er op vijftien manieren een monument van gemaakt. "

uit het artikel: Bloemen
auteur: Tineke Reijnders
in: AMC-Magazine, januari 2008